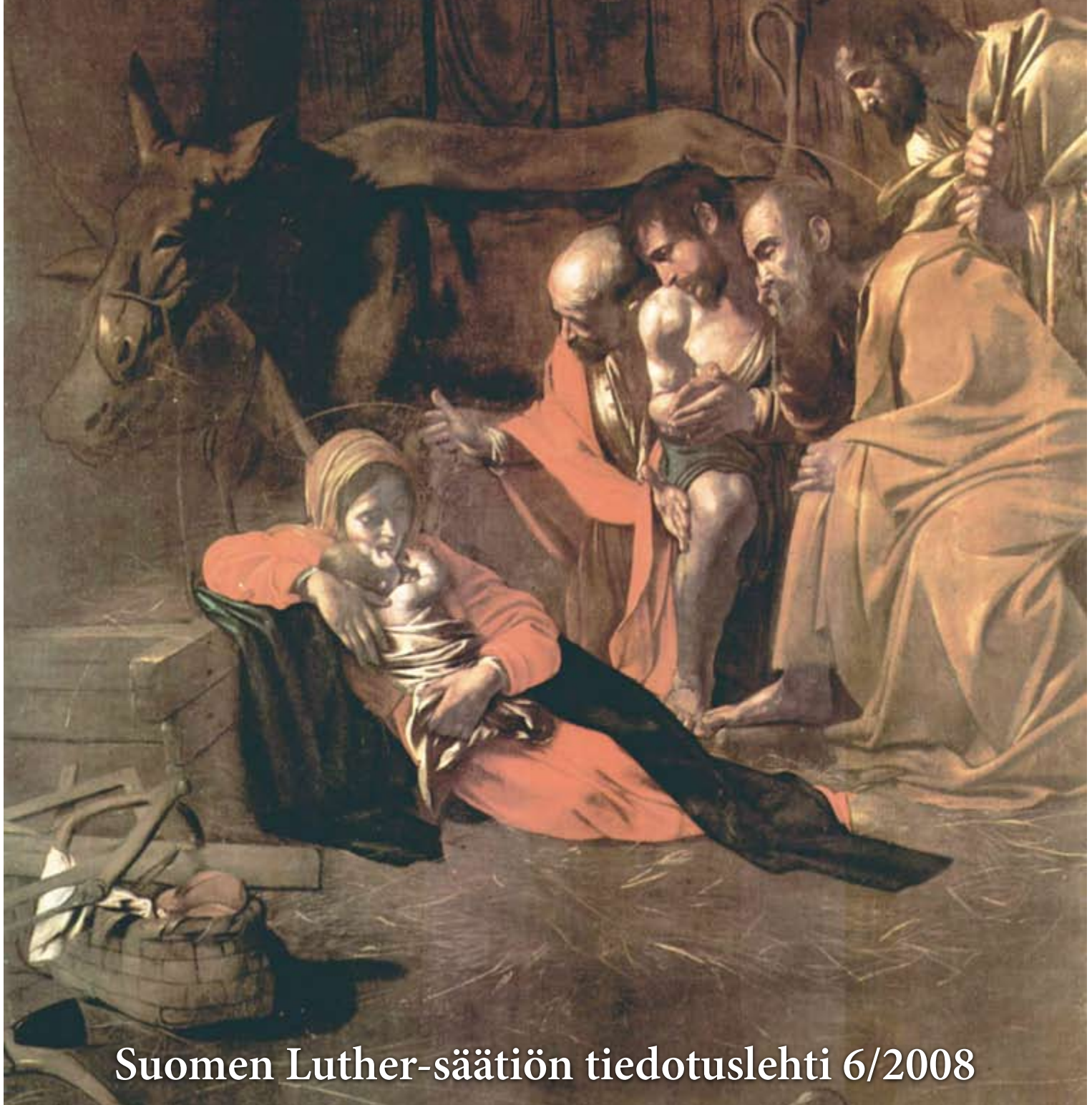

Pyhäkön Lamppu

Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 6/2008

SUURESTA PELOSTA SUUREEN ILOON

JUHANA POHJOLA

Suomeen kieleen on viime vuosina lanseerattu termi 'mega'. Annokset ravintoloissa, tavaratilat ja alennukset ovat mega-kokoa. Mitä suurempaa sen parempaa. Mutta niin oli jouluyönäkin. Vaikka kaikki oli ulkoisesti hyvin pientä ja vaatimatonta, Jumalan suuret suunnitelmat toteutuivat. Ensin pienellä öisellä kedolla koettiin suurta pelkoa. Herran kirkkaus, Jumalan näkyvä läsnäolo sai aikaan sen. Paimenilla oli varmasti ollut elämässään ennenkin erilaisia pelkoja koskien toimeentuloa, torjutuksi tuleamista, terveyttä jne. Mutta tämä oli ennen kokemattomaa: Jumalan pyhyden synnyttämä pelko. Tekstin mukaan se oli megaa. Langenneelle ihmiselle ei ole mitään niin pelottavaa kuin Jumala!

Pelko jäyti myös Herodesta tämän ylellisessä palatsissa. Hän pelkäsi, koska koki olevansa uhattu. Hän pelkäsi asemansa ja omaisuutensa puolesta. Pieni vauva oli uhkana sille, mitä hän itse oli rakentanut. Me tunnemme pelkoa Herodeksen tavoin. Kuinka moni onkaan pelännyt sitä, että laittaessaan turvansa seinien lapseen, menettääkin asemansa järkevien ihmisten joukossa ja joutuu oudon kirjoihin? Kuinka moni on pelännyt sitä, että joutuu luopumaan Jeesus-lapsen tähden itsenäisyydestään oman elämänsä herrana? Kuinka moni kokee pelkoa ja uhkaa siitä, mitä tähden seuraamisesta aiheutuu, mistä kaikesta joutuukaan luopumaan tässä maailmassa?

Mutta ne jotka joutuvat elämässään todella pimeään yöhön, ne jotka eivät pysty omaa syyttävää sydäntään rauhoittamaan, ne jotka oman turvattomuutensa keskellä etsivät kiintopistettä elämälleen, niille Herran sanan kirkkauden tajuaminen on niin suurta, että muut pelonaiheet väistyvät. Heidän suurin huolenaiheensa ei ole se, mitä ihmiset heistä sanovat, vaan mitä Jumala sanoo heille. Heidän murheensa ei ole niinkään siinä, mitä vastustusta maailmassa saa kokea, vaan siinä, ettei Jumalan elämää suojeleva järjestys murtuisi yhteiskunnassa kohta kohdalta. He pelkäävät sitä, että käyvät itse huolettomiksi ja suruttomiksi sen sijaan, että kunnioittaen pelkäisivät Herraa.

Mutta jouluyön sanoma ei ollut suuri pelko vaan vielä jotain sitäkin suurempaa. Minä ilmoitan teille suuren ilon. Suuri pelottava kirkkaus oli ilmestynyt kapaloidussa lapsessa. Jos kirkkaus voitti pimeyden, niin ilo voitti pelon! Se mikä oli niin pientä ja huomaamatonta olikin suurinta taivaassa ja maan päällä. Lankeemuksesta lähtien Jumalaa paeten pelännyt ihmiskunta saa ottaa ilolla Jumalan veljenänsä vastaan. Tämä oli mega ilo!

Suurta iloa tänäkin jouluna monet kaipaavat. Sitä etsitään lasten kasvoilta, hartaasta hiljaisesta hetkestä, runsaasta ruokapöydästä, hyvästä seurasta jne. Mutta se ilo, jota enkelit kuuluttavat, ei ole vain ilon tun-

netta. Se ei ole vain meidän ohikiitävä mielentilamme. Ei, se ilo on siinä, ettei meidän tarvitse pelätä elämää, ei kuolemaa, ei kadotusta, sillä meille on syntynyt Vapahtaja! Meidän elämämme ei ole pelkojemme tai toiveidemme, ilojemme tai surujemme varassa vaan Vapahtajan, Herran, Kristuksen!

Tämän suurimman sanoman palveluksessa mekin Luther-säätiössä haluamme edelleen olla. Kutsua ihmisiä henkilökohtaisissa kohtauksissa, julkaisuissa ja seurakunnissamme suurten pelkojen keskeltä vielä suuremman ilon omistamiseen: Vapahtajan Jeesuksen suloiseen tuntemiseen!

Jouluiloa Vapahtajassa! ■

PASTORIN OPINTIE

✍️ JOUKO MAKKONEN 📷 ESKO MURTO

Esko Murto on vuoden aikana tutustunut Lutheriin ja Paholaiseen. Yhdysvalloissa pappisseminaarissa jatko-opiskellut Murto palaa joulukuussa Suomeen ja aloittaa työn Luther-säätiössä uusin eväin.

– Täältä saa ammattitaitoa ja kokemusta. Opin täällä lisää hyvää luterilaista teologiaa ja käytännön taitoja, koko paketti, kuvaa Esko Murto kulunutta vuottaan Yhdysvalloissa.

Murto on opiskellut reilun vuoden ajan Missouri Synodin pappisseminaarissa Fort Waynen kaupungissa Indianan osavaltiossa. Missouri Synodi on toiseksi suurin Yhdysvaltain luterilaisista kirkkoista. Murto tekee seminaarissa teologista jatkotutkintoa, nimeltään Master of Sacred Theology (STM).

TEOLOGIA JA KÄYTÄNTÖ YHTEEN LIITTYNEINÄ

Vuoden 2007 alussa Helsingin yliopistosta teologian maisteriksi valmistunut Esko Murto näkee vaihtelua teologian opiskelemisen tavoissa ja tavoitteissa.

– Suomessa teologiaa opiskellaan pääosin valtiorahoitteisissa uskonnollisesti sitoutumattomissa yliopistoissa. Yhdysvalloissa sitä vastoin papit koulutetaan pääosin kirkkojen omissa seminaareissa, Murto selittää.

Seminaarimuotoisen opiskelun etu on sen mahdollisuus keskittyä nimenomaan pastorien kouluttamiseen. Se antaa usein juuri papintyö-

tä silmälläpitäen monipuolisemman, syvemmän ja käytännöllisemmän ammatitaidon verrattuna suomalaiseen yliopistokoulutukseen.

– Täällä teologia ja käytäntö pyritään pitämään yhdessä, Esko Murto kertoo.

– Seminaarin opiskelussa tämä näkyy esimerkiksi siinä, että yhteinen jumalanpalvelus nivotaan osaksi opiskelijoiden päivää.

Hartausharjoitus ja opiskeleminen, saarnatuoli ja luentokateederi tukevat toinen toistaan. Opiskelijat myös saavat mahdollisuuden harjoitella palvelemalla eri tavoin rukoushetkissä ja jumalanpalveluksissa.

– Viimeistään valistuksen jälkeisessä riippumatonta ja vapaata järkeä ihannoivassa akateemisuuudessa teoreettisuus on toisinaan nostettu lähes itseisarvoiseen asemaan. Ajatellaan, että mitä paremmin pystytään irrottautumaan käytännön todellisuudesta, sitä puhtaampaa tiedettä syntyy, Esko Murto pohtii.

– Toisaalta tämä alkaa monella alalla olla jo väistyvä ajatus. Yliopistoteologia tuntuu tulevan kuitenkin jälkijunassa.

TUTKIMUSKOhteena LUTHER JA PAHOLAINEN

Esko Murto tutkii seminaariopintojen lopputyössään Martti Lutherin käsitystä Paholaisesta.

– On ollut ihan jännittävä tutkimus. Osittain ehkä yllätti, kuinka paljon Lutherilta löytyy Saatanaa käsittelevää materiaalia.

Saatana ei ole Lutherin opetuksessa mikään yksittäinen opinkohta, vaan sielunvihollisen toiminta liittyy vastustavana tekijänä oikeastaan kaikkeen.

– Paholainen on mukaan punotuna kaikessa, mitä Luther käsittelee. Kaikkialla, minne Kristus tulee, saapuu myös Saatana. Kaikkea, mitä Kristus tekee, Paholainen vastustaa, Murto kuvailee.

Sisällys 6/2008

1. Pääkirjoitus
2. Pastorin opintie
3. Opettaako tämä kirkkomaalaus oikein?

4. Joulun ihme: Immanuel – Jumala kanssamme
5. Me olemme toinen toistemme jäseniä
6. Seimen äärellä minareetin varjossa

Kannen kuva: Michelangelo Merisi Caravaggio, "L'adorazione Dei pastori"

Tutkimustyö on jaettu kolmeen osaan: Paholainen ja luomakunta, Paholainen ja kirkko sekä Paholainen yksittäisen ihmisen omantunnon kannalta.

MUSTA JA VALKOINEN PERKELE

– Tässä maailmassa Paholainen näyttäytyy ennen kaikkea valkeuden enkeliksi pukeutuneena, Murto kuvaa.

Luther puhuu mustasta ja valkoisesta Perkeleestä saman sielunvihollisen erilaisina toimintatapoina.

– Musta Perkele on ehkä se, jota me ensimmäisenä ajatteleme, kun puhutaan Paholaisesta. Selkeästi paha, pelottava olento, joka houkuttelee ihmistä tekemään räikeitä julki-syntejä ja hyökkää suoraan ihmistä kohti.

– Luther sanoi, että valkoinen Perkele on oikeastaan pahempi. Se näyttäytyy ihmisille hyvänä, kauniina, jopa järkevänä, mutta johtaa ihmiset pois totuudesta.

Luther tiedosti aikanaan, että näenäistä rakkautta käytetään retoriseina keinona, jolla vääristetään totuus. Hän itse kohtasi painostuksen luopua raamatullisesta opista rakkauden nimissä.

– Luther uskoi, että hänen julistamansa oppi ei ole vain Martti Lutherin oppi, vaan Kristuksen itsensä oppi. Siitä opista poikkeaminen olisi poikkeamista Kristuksesta. Siksi Lutherilla oli rohkeutta vastustaa rakkauden nimissä tapahtuvaa painostamista.

Tämä sama ilmiö tapahtuu myös nykyaikana.

– Asioita suhteellistetaan rakkauden ja suvaitsevaisuuden varjolla ja tuodaan vääryyttä kirkkoihin sisälle, Murto sanoo.

Murto kuitenkin lisää, että valkoisen perkeleen kiusaukset eivät suinkaan

ole pelkästään liberalisoituneen kirkon ongelma.

– Tietynlainen herätyskristillisyyks, jopa itse sitä tiedostamatta menee tilanteeseen, että kirkon kasvu, tai ihmisten voittaminen Kristukselle on tärkeämpää, kuin Kristuksen sanat. Totuudesta tingitään, jotta joku muu ylevä päämäärä voidaan saavuttaa.

– Ihmisten voittaminen Kristukselle on upea tavoite, jota sielunvihollinen valitettavasti osaa käyttää kristittyjen sekoittamiseen ja Jumalan sanan vääristämiseen. Sanonta ”Saatana on teologi” ei riitä – Saatana on myös ’herätysaarnaja’ ja ’sielunhoitaja’.

Esko Murto toivoo voivansa tuoda tutkimustuloksensa tavallisten kristittyjen palvelukseen.

– Tuntuu, että usein kristitytkin ovat hieman eksyksissä.

Eräs merkittävä löytö hänen tutkimusaiheestaan onkin, että juuri kristityt ovat sielunvihollisen pääkohde.

– Meillä on helposti sellainen ajatus, että kun ihminen uskoo Jeesukseen, hän on Saatanalta turvassa. Se on kyllä ihan totta ja oikein, ja uskovan ei tarvitse pelätä Saatanaa – Kristus on aina väkevämpi.

– Mutta samaan aikaan on totta sekin, että Saatana hyökkää erityisen voimakkaasti nimenomaan Kristuksen omia vastaan, Murto jatkaa.

Luther muun muassa kirjoittaa, että ”Kasteessa Perkele kiihotetaan rai-von pientä lasta kohtaan.” Evankeliumi ja syntien anteeksiantamus, joka on meille ilo, on Saatanelle rai-von aihe. Siksi kristittyjen tulee elää rukouksessa, käyttää armonvälineitä ja olla hengellisesti raittiita.

– Esimerkiksi katekismuksen aamu- ja iltarukouksissa Luther ohjaa rukoilemaan aamuin illoin ”lähetä pyhä enkelisi minua vartioimaan, ettei se paha vihollinen minusta mitään voittaisi”. Kristityn elämän

onkin luonnehdittu olevan *militia Christi*, Kristuksen sotapalvelusta. Siinä on viisautta.

EVÄIDEN KANSSA TYÖHÖN

Esko Murto palaa Suomeen joulukuussa. Hänen on tarkoitus aloittaa työt Luther-säätiössä, toisaalta yhteisön palveluksessa jumalanpalvelustyössä, toisaalta uudessa toimintakeskuksessa tehden valtakunnallista työtä teologisena sihteerinä.

– Minulle on täällä kirkastunut se, kuinka tärkeä asia on seurakuntien ja seurakuntalaisten välinen katekeesi, eli seurakunnan opettaminen. Kyse ei ole siitä, että me tarjoamme jotain raamattuluentoja yksilöille, vaan seurakunnalle, Murto vastaa kysymykseen työnäystään.

Murto viittaa Lutherin ajatukseen, että jokainen kristitty on teologi. Uskville pitää antaa eväitä uskonsäällön tuntemiseen.

– Uskovaisia pitää opettaa koko elämän ajan. Ihmisiä pitää rakentaa, opettaa aikuisiksi kristityiksi.

Tähän Murto on saanut rohkaisun ja esimerkin Yhdysvaltain vuodestaan.

– Täysin normaalia Missouri Synodissa on se, että joka sunnuntai jumalanpalveluksen jälkeen on noin 45 minuutin raamattuopetus. Melkein joka seurakunnassa on sellainen.

– Niihin jopa osallistuu ihmisiä, Murto letkauttaa. Lisäksi Murrolle on toive, että Luther-säätiö voisi opettamisen ja julkaisutyön kautta tukea ihmisten hartauselämää.

– Ei jumalanpalveluksen tilalla tai sen kilpailijana vaan sen rinnalla, pitkin viikkoa toteutuvana hartauselämänä.

– Itselleni on ollut aina haastavaa kehittää säännöllistä rukous-, raamatunluku- ja hartauselämää. Sitä minun on täytynyt opetella ja suosua muiden opettavaksi. ■

OPETTAAKO TÄMÄ VANHA KIRKKOMAALAUUS OIKEIN?

SAKARI KORPINEN

Jouluevankeliumi painottaa sitä, että Kristuksen ihmiseksituleminen on ruumiillinen tapahtuma. Jumala on henki, mutta ”Sana tuli lihaksi”. Jumala ei halveksi ruumiillisuutta. Jeesus Kristus, todellinen Jumala todellisesta Jumalasta syntyi Neitsyt Mariasta todelliseksi ihmiseksi.

Tästä ”ruumiillisuudesta” seuraa monia valtavia asioita. Keskityn tässä Ehtoolliseen. Tutki nyt vanhaa kirkkomaalausta. Siinä kuvataan miten pappi on lukenut Ehtoollisen asetussanat ja kohottanut siunatun leivän ylös. Mutta eihän hänellä ole kädessään leipä, vaan taiteilija on piirtänyt papin käsiin itsensä Kristuksen risti kädessään. Onko taiteilija toiminut taiteilijanvapaudella? Johdattaako hän meitä taideteokselaan väärään? Monet väittävät näin. Mutta mitä Raamattu opettaa, entä luterilainen tunnustuksemme?

Kristus sanoo olevansa tässä ehtoollisen sakramentissa todellisesti läsnä. Kuitenkin näemme vain leivän ja viinin. Mutta korvamme kuule-

vat asetussanat: ”Tämä on minun ruumiini”. Nämä Jeesuksen sanat on otettava kirjaimellisesti. Puhumme Kristuksen ruumiillisesta tai olemuksellisesta läsnäolosta termillä reaality-sens. Suuri osa aikamme ihmisiä pappeineen pakennee kuitenkin erilaisiin järjestyksien vastauksiin. On myös ”hurskaita” kristittyjä, jotka hengellisyydessään väistävät Jeesuksen asetussanat ja puhuvat vertauskuvallisen termin. Erilaiset ekumeeniset asiakirjat, joihin kirkkomme johto on mielistynyt, ovat täynnä näitä epäraamatullisia väitteitä. Kun sitten alamme puhua kumartamisesta ja palvonnasta, monet saattavat suorastaan puistella päätään.

”OLEMME NÄHNEET LUTHERIN HEITTÄYTYVÄN MAAHAN”

Olin pari vuotta sitten tunnustuksellisten luterilaisten teologien kokouksessa. Sunnuntain messussa ei ollut käytettävissä alttarikaidetta. Eräs mies vastaanotti polvillaan Ehtoollisen ja lopuksi lähes heittäytyi maahan. Lutherin käyttäytymisestä kertovat Anhaltin ruhtinasveljekset samaa: ”Olemme nähneet Lutherin heittäytyvän maahan vakavana ja kunnioittaen palvomaan Kristusta, kun sakramentti kohotettiin.” Ehtoollisoppia selvittäessään Tunnustuskirjamme opettavatkin: ”*Me palvomme häntä, kun hän ehtoollisessa on todellisesti ja olemuksellisesti läsnä, ehtoollista totuuden mukaan käytettäessä...*” Totta kai siis teemme näin, kun kohtaamme Kuningasten kuninkaan tänään seimen eli oikean alttarin luona!

TAITEILIJA ON RAAMATULLISESSA USKOSSA!

Tottahan me siis Kuningasten kuningasta, Herraa Jeesusta Kristusta palvomme eli kumarramme, kun hän on olemuksellisesti läsnä Ehtoollisen sakramentissa. Puhumme *adoraatiosta*. Tämä termi tulee sanasta *adorare*, kumartaa, palvaa. On mahdollista, että polvistut jo kirkon penkissä asetussanoja luettelessa. Mutta viimeistään kumarrat tai niaat silloin kun tulet alttaripöydän tuntumaan ja lähdet sieltä pois. Taiteilija ymmärsi siis mitä konkreettisimmin läsnä olevan Kristuksen Ehtoollisen sakramentissa. Hän on ollut syväkirkollinen! Tällaisessa syväkirkollisuudessa ei ole välttämättä käytettävissä suuria katedraaleja, mutta on suuret lupaukset ja hyvän omantunnon tie.

En puhu yleisuskonnollisuudesta, jota maailma on täynnä. Puhun selaisista kristityistä, joille on vaikeaa tällainen ”ruumiillisuus”. He väittävät: Se on korkeakirkollista! Se on vain tapaa! He arvostavat ja suoraan janoavat joko hengellisiä tunteita. Mutta eipä heitä näy säännöllisesti messussa. Heille tuntuu riittävän kauneimmat joululaulut. Kovin tuttu henkilöhistoria osoittaa kuitenkin sen murheellisen ennusteen, että vaikka he eivät ”kiellä niin eivät kummarrakaan”.

Olkaamme siis kokovartalokristittyjä. Se merkitsee sitä, että viikko aloitetaan Jeesuksen seimen eli alttarin äärellä, jossa paimen toimittaa virkaansa ja seurakuntalainen uskovien pappeutta laulaen virsiä, tunnustaen ääneen uskonsa, yhtymällä rukouksiin - ja rientämällä alttarille kumartaen saamaan Kristuksen ruumista ja verta uskon vahvistukseksi. ■

JOULUN IHME: IMMANUEL – JUMALA KANSSAMME

✎ MATTI VÄISÄNEN

Raamatun Vapahtajallemme antamista nimistä nimi Immanuel selittää parhaiten joulun ihmettä. Siksi paneudumme seuraavassa siihen.

RAAMATUN ILMOITUS IMMANUELISTA

Nimi Immanuel merkitsee ”Jumala kanssamme”. Immanuel-nimi kuvaa Vapahtajamme olemusta ja persoonaa. Sen sijaan muut hänen nimensä kuvaavat enemmän hänen tehtävänsä.

Raamatussa nimi Immanuel esiintyy neljä kertaa, kolme kertaa Vanhassa testamentissa (Js 7:14; 8:8 ja 8:10, viimeksi mainitussa jakeessa käännöksenä: ”Jumala on meidän kanssamme”) ja kerran Uudessa testamentissa (Mt 1:23).

Jesajan profetia Immanuelista kuuluu seuraavasti: *Sen tähden Herra itse antaa teille merkin: Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel* (Js 7:14).

Matteuksen evankeliumissa oleva maininta Immanuelista on selvästi Jesajan profetian täyttymys, sillä Matteuksessa sanotaan: *Tämä kaikki on tapahtunut, että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: ”Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel”, mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme* (Mt 1:23).

IMMANUEL-NIMEN SANOMA

Neitseestä syntyminen: *”Neitsyt tulee raskaaksi”*, ilmoitti Jumala Jesajan kautta. Tässä käytetty heprean sana *alma* tarkoittaa nuorta, kypsää, kunniallista koskematon-

ta ja naimatonta naista. Alma-sanaa ei käytetä Vanhassa testamentissa kertaakaan naidusta naisesta. Sama sana on Uudessa testamentissa käännetty sanalla *partenos*, joka merkitsee neitsyttä. Myös nimenantaja on alkukielessä feminiinimuodossa, eikä isästä puhuta mitään.

Jeesuksen neitseellinen syntyminen, tai paremminkin sikiäminen, käy lisäksi ilmi lukuisista Vanhan ja Uuden testamentin yhteyksistä. Jo lupaukseen *”vaimon siemenestä”* (1 Ms 3:15), jota on kutsuttu protoevankeliumiksi, ensi(mmäiseksi) evankeliumiksi, sisältyy kiistattomasti ajatus neitseestä syntymisestä. Tämä tulee selvääkin selvemmäksi, jos katsomme sanaa sen täyttymyksen valossa (Gl 4:4).

Se, että Jeesus *”sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta”* kuuluu Raamatun perustotuuksiin. Se sisältää ilmoituksen 1) Jumalan lihaksi tulemisesta (*inkarnaatio*), 2) Kristuksen jumaluudesta ja 3) ihmisyydestä sekä 4) synnittömyydestä. Siksi neitseestä syntyminen on **merkki**, hepreaksi *oot* (Js 7:14). Sama sana merkitsee myös **ihmettä**.

Lihaksitulemisen ihmeen, Jumalan Pojan ihmiseksi tulemisen, tunnus-taminen kuuluu kristillisen uskomme perusteisiin. ”Sana tuli lihaksi” ja oli Jeesus Kristus. Neitseestä syntymisen kautta Jeesuksessa Kristuksessa yhdistyy kaksi luontoa, jumallainen ja inhimillinen. Molemmat luonnot pysyvät hänessä erottamattomina inkarnaatiosta alkaen läpi iäisyyden.

Jeesuksen jumaluus on kristillisen uskon kulmakivi, ja neitseestä syntyminen oli Jumalan valitsema tie siihen. Maria tuli raskaaksi Pyhästä

Hengestä. Sellainen ”kristinuskko”, joka ei tunnusta Jeesuksen sikiämistä Pyhästä Hengestä, turhenta myös hänen jumaluutensa.

Jeesuksen neitseestä syntyminen sisältää myös hänen *tosi-ihmisyytensä*. Hän tuli todelliseksi Aadamin suvun ihmiseksi, kuten hänen suku-luettelonsa Raamatussa osoittavat. Jeesus oli yksi meistä. Tämän mahdollistamiseksi hänen täytyi syntyä ihmissukuun, syntyä naisesta. Tosi-ihmisenä Jeesus on samalla uusi ihminen, eskatologinen (viimeisen ajan) ihminen, ”viimeinen Aadami” (1 Kr 15:45), uuden suvun kantaisä, esikoinen monien veljien joukossa (Rm 8:29), ensimmäinen uuden ihmistyyppin edustaja.

Myös *Jeesuksen synnittömyys* on seurausta hänen neitseellisestä syntymästään, siitä, että hän on Jumala-ihminen. Ennustaessaan hänestä enkeli kutsui häntä *pyhäksi* (Lk 1:35). Jeesus on koko ihmiskunnan historiassa ainoa, josta voidaan sanoa näin.

Synti tuli maailmaan yhden ihmisen kautta (Rm 5:12), ja sukulaisuuden vuoksi kaikki ovat tulleet syntisiksi yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta. Jeesus Kristus syntyi lihaan, mutta ei lihasta. Hän sikisi Pyhästä Hengestä. Jeesuksen Kristuksen synnittömyys on ehdottomasti välttämätön hänen lunastustyössään. Ei kukaan synnin kirouksen alainen voi sovittaa toisten syntejä. Ihmissuvun Vapahtajana Kristuksen piti kuulua ihmissukuun ja olla samal-

la vapaa siinä asuvasta, perintönä jatkuvasta syntiturmeluksesta. Jeesuksen Kristuksen tulemisen koko tarkoitus riippui siitä, että hän tuli lihaksi tavalla, joka piti hänet vapaana Aadamin suvun osana olevasta syntiperinnöstä. Tämän ongelman jumalallinen ratkaisu oli neitseestä syntyminen.

Jeesuksen syntymä on ehdottomasti ainutlaatuinen tapahtuma ihmiskunnan historiassa. Kun monet teologit kieltävät neitseestä syntymisen, syynä ei ole Raamatun todistusten puuttuminen, vaan yleinen epäuskosta johtuva taipumus epäillä yliluonnollista. On mahdotonta ja epäjohdonmukaista ajatella voitavan hyväksyä tai hylätä Raamatun todistus neitseestä syntymisestä ja tulla molemmissa tapauksissa samaan kristologiseen lopputulokseen.

Raamatun oppi lihaksitulemisesta on elimellinen kokonaisuus. Ilman neitseestä syntymistä sovituskaan ei voisi olla mikään sovitus. Koska Jeesus oli todellinen *ihminen*, hän saattoi olla meidän sijaisemme. Ja koska hän oli myös *Jumala*, hän pystyi voittamaan synnin ja kaikki turmiovallat, ja hänen ristin uhrinsa riitti meidän syntiemme sovituksiksi. Jeesuksen jumaluus teki

hänet osalliseksi myös jumalallisen kaikkivallasta ja kaikkialla läsnä olemisesta. Siksi hän on läsnä myös armonvälineissään: Raamatun sanassa, pyhässä kasteessa, ja ehtoollisessa, joissa saamme ottaa hänet vastaan Vapahtajanamme ja hänessä syntien anteeksiantamuksen.

INKARNAATION SUURUUS

Jumalan Poika *tuli* ihmiseksi, hän *jätti* taivaan. Hän jätti jumalallisen iäisyshahmonsa ja tuli inhimilliseen rajoittuneisuuteen. Hän, Luoja, astui maailmaa hallitsevasta absoluuttisuudestaan luomakuntaansa, se on luodun paikallis-ajalliseen rajoittuneisuuteen. Iankaikkinen pukeutui ajalliseen.

Maailmankaikkeuden hallitsija luopui *vapaaehtoisesti* hallitusvaltaaan luotujensa pelastamiseksi. Itsekäs ihmismieli saattaa ahnaasti tarttua jopa vieraaseen pitäen sitä ”saaliinaan” (Fl 2:6). Hän, rakkauden alkulähde, ei pitänyt saaliinaan, ehdottomasti omanaan, edes sitä, mikä oli hänen ikiomaansa, jumalallista muotoaan ja asemaansa. Jeesus tuli ihmiseksi, jotta ihminen tulisi jumalalliseksi. Hän tuli köyhäksi, jotta me hänen köyhyydestään rikastuisimme (2 Kr 8:9). Inkar-

naatiossa ja sitä seuraavassa joulun tapahtumassa historian Herra astui itse historiaan.

Inkarnaatio – kuten kolminaisuuskin – on *selittämätön*. Ei kukaan osaa selittää, miten sekä jumaluus että ihmisyyys yhdistyvät Jeesuksessa Kristuksessa. Kristus ei ainoastaan tehnyt ihmeitä, vaan oli itse ihme, ihmeitten ihme, alkuihme personoituneena. Mehän emme ymmärrä edes ajan olemusta, sekin on meille arvoitus. Vielä paljon vähemmän käsitämmme ikuisuutta. Kuinka siten voisimme ymmärtää Jeesuksen Kristuksen, arvoituksien arvoituksen, edellä mainittujen vastakohtaisuuksien yhtymiskohdan, salaisuuden, jossa nämä kaksi äärettömyys ja äärellisyys, jumaluus ja ihmisyyys yhtyvät elimelliseen sopusointuun yhdessä persoonassa Jeesuksessa Kristuksessa!

Minulle niin rakas Lutherin virsi 261, joka sisältää itse asiassa koko pelastushistorian, ilmaisee sykkädyttävällä tavalla myös Jumalan rakkauden syntistä ihmiskuntaa kohtaan, rakkauden, jonka tuloksena oli Jumalan Pojan ihmiseksi tuleminen ja meidän syntiemme sovitus. ■

3.
*Kun omin neuvoin vapaaksi
en päässyt synneistäni
ja turvaa hyvät tekoni
ei tuoneet hädässäni,
niin kaiken toivon kadotin,
näin kuoleman ja helvetin
uhkaavan kauhuillansa.*

4.
*Vaan iankaikkisuudessa
mua sääli Isä taivaan,
hän muisti laupeuttansa
ja katsoi alas vaivaan.
Hän katsoi minun puoleeni
ja kurjaa auttoi, armahti,
hän uhrin kalliin antoi.*

5.
*”Käy viipymättä auttamaan”,
hän lausui Pojallensa,
”tuon kurjan luokse maailmaan
käy pelastajaksensa.
Hän kuolee, hukkuu synneissään,
vaan lähde sinä kärsimään
nyt hänen kuolemansa.”*

6.
*Ja Poika kuuli Isäänsä
ja jätti kirkkaan taivaan.
Niin syntyi tänne neitseestä
hän veljekseni vaivaan,
näin herruutensa salaten
hän otti muodon ihmisen,
hän vangitsijan voitti.*

11.
*Siis kiitän Isää armosta,
kun Poikansa hän antoi,
ja kiitän aina Jeesusta,
kun syntini hän kanto.
Hän minut kuolon kidasta
ja pahan hengen pauloista
näin auttoi tielle taivaan.*

Siunattua Vapahtajamme syntymäjuhlaa!

ME OLEMME TOINEN TOISTEMME JÄSENIÄ

✍ MARTTI VAAHTORANTA 📷 JUHANA POHJOLA

Herra Jeesus jätti seurakunnalleen tehtävän: *”Menkää kaikkeen maailmaan ja julistakaa evankeliumia kaikille luoduille!”* Ja seurakunta totteli. Pyhän Hengen voimassa se kuljetti sanomaa sovitukselta eteenpäin. Eikä Jeesus jättänyt omiaan yksin. Hän oli läsnä sanassaan ja sakramenteissaan. Hän huolehti myös siitä, ettei lauma jäänyt ilman paimenia.

LÄHETYSKÄSKY SYNNYTTÄÄ SEURAKUNTIA

Aivan erityinen tehtävä Kristuksen kirkossa oli pyhillä apostoleilla. Yhtäältä he paimensivat sitä alkuseurakuntaa, joka todisti ylösnousseesta Vapahtajasta, ja toisaalta heillä oli aivan erityinen tehtävä itse todistaa Hänestä. Tässä työssä pakanat oli uskottu erityisesti Paavalin vastuulle. Paavali oli pakanoiden apostoli, joka väsymättä kulki ja matkusti, saarnasi ja opetti ja sillä tavoin perusti seurakuntia sinne, missä sana kantoi hedelmää.

Ja minne ikinä syntyi seurakunta, sinne myös Pyhä Henki antoi *”paimenia ja opettajia”*. Eivät he silti tai vaasta tipahtaneet, vaan seurakunta valitsi keskuudestaan sopivia miehiä tähän tehtävään, johon heidät käten päällepanoin ja rukouksin asetettiin. Tähän järjestykseen asettuivat vähitellen myös ne aluksi juutalaisen synagogaseurakunnan pohjalta järjestäytyneet seurakunnat, joita apostolien poissaollessa kunniatehtävänä johtivat seurakunnan vanhimmat, iälliset, koetellut veljet.

Sillä apostoli Paavali viipyi paikallaan vain rajatun ajan, joka aina, ennemmin tai myöhemmin päättyi. Hänen saatettiin odottaa palaavan myöhemmin uudelleen, mutta sillä välin oli seurakunnan pärjättävä omillaan. Juuri sitä varten seurakunnalle kutsuttiin omat paimenet ja opettajat. He julistivat sanaa ja jakoivat sakramenteja, käyttivät avainten valtaa ja hoitivat sieluja. Seurakunta puolestaan huolehti heistä ja heidän tarpeistaan.

PAVALIN HUOLI KAIKISTA SEURAKUNNISTA

Näin tietyn paikkakunnan seurakunta oli itsessään omavarainen. Sillä oli kaikki, mitä kirkon täyteyteen tarvitaan. Sillä oli armonvälineet ja virka, ja pyhää vainojen ristiäkin se usein joutui kantamaan. Silti se ei ollut yksin. Me näemme tämän selvästi Paavalin kirjeistä. Paavali tosin jätti seurakunnan sen omien paimenten hoitoon ja Jumalan armon haltuun, mutta ei hän sitä silti unohtanut. Paavali ei ajatellut tehneensä työtään

loppuun, kun hän sai nähdä pienen seurakunnan syntyneen jonnekin. Ei, hän kantoi *”huolta kaikista seurakunnista”* loppuun asti. Hän seurasi niiden elämää, hän kirjoitti niille ja niiden paimenille kirjeitä, hän selvitteli niiden riitoja, hän tarttui niiden elämän hairahduksiin ja opilliseen horjahteluun.

Paavali oli sen tähden perustamiensa seurakuntien ja niiden kaitsijoiden eli paimenten esipaimen. Nykyisin sanoisimme häntä piispaksi. Siihen aikaan piispa oli kuitenkin yhden ainoan seurakunnan paimen, *”kirkkoherra”*, tai korkeintaan muutaman, lähekkäin sijaitsevan seurakunnan ja sen paimenten johtava pappi. Paavalilla kuitenkin oli näitä seurakuntia paljon ja laajalla alueella hoidettavanaan. Ilman internetiä, puhelinta ja autoa hän kantoi näistä seurakunnista piispallista huolta kirjeiden ja vaivalloisten vierailujen avulla.

Tällä tavoin Paavali osoitti, että seurakunnat kuuluvat yhteen. Ne eivät ole sittenkään itsessään itselleen riittäviä, eivät atomeja suuressa tyhjyydessä, vaan jäseniä suuremmassa kokonaisuudessa eli Kristuksen kaikkeen maailmaan levittäytyvässä Kirkossa, jota yhdistävät *”yksi usko ja yksi kaste”*, tietty oppi ja tietty tunnustus. Yhtäältä Paavali oli merkki tästä yliseurakunnallisesta yhteydestä. Toisaalta hän piti sitä yllä yliseurakunnallisen kaitsentansa avulla. Hän oli eräänlainen seurakuntiansa *”arkkipiispa”*.

MEKIN KUULUMME YHTeen

Se sama sana, jota Paavali on saarnannut, on saapunut myös Suomeen. Täälläkin se on synnyttänyt seurakuntia. Myös Luther-säätiön seurakunnat ovat evankeliumin julistuksen ja kasteen hedelmiä. Ne ovat myös samalla tavoin omavaraisia kuin ne seurakunnat, jotka Paavali jätti omien paimenten hoidettavaksi ja Jumalan armon haltuun. Ne manifestoivat Kristuksen maailmanlaajuista, oikeauskoista Kirkkoa. Ne tekevät sen havaittavaksi, kun ne paimenen johdolla viettävät jumalanpalvelusta ja kun niiden jäsenet uskossa huolehtivat toinen toisistaan, tekevät lähetystyötä ja sanoin ja teoin todistavat Herrastaan.

Silti – aivan, kuten Paavalin aikoina – Luther-säätiön seurakunnat kuuluvat yhteen toisten siihen liittyneiden seurakuntien kanssa. Niitä yhdistää sama usko. Niiden jäsenet ovat tervetulleita toistensa messuihin, ja niiden papit vierailevat toistensa seurakunnissa.

Eikä Kirkko lopu Luther-säätiöön! Onhan meillä edelleen syvät ja laajat yhteydet siihen Suomen evankelis-luterilaiseen kansankirkkoon, johon meistä useimmat kuuluvat, ja varsinkin sen herätysliikkeisiin. Maailmalla on lisäksi uskonystäviä vaikka kuinka paljon, ja kaikki me kuulumme yhteen.

MIHIN TARVITSEMME HIIPPAKUNTAA JA HIIPAN KANTAJAA?

Meitä kuitenkin yhdistävät myös monet vaikeat kysymykset. Seurakunnat tarvitsisivat sellaista yhteyttä toinen toisiinsa, jonka puitteissa ne voisivat rohkaistua yhteisestä uskosta, mutta myös ratkaista vaikeita kysymyksiä ja ehkä joskus riitojakin, jos niitä alkaa ilmetä.

Piispa Arne Olsson on vihkinyt kuusi pastoria Luther-säätiön työhön.

Tarvitsisimme seurakuntina sellaisen organisaation, joka auttaisi meitä olemaan toinen toistemme jäseniä, mutta myös jonkun, joka antaisi tälle yhteydelle kasvot.

Erityisesti tämä koskee meitä pappeja. Olemme usein yksinäisiä omalla paikallamme. Saamme kyllä vertaistukea yhteisissä palaverissamme, mutta meille olisi hyväksi, jos meillä olisi myös sellainen isällinen esipaimen, joka sekä nuhdellen ja varoittaen että varsinkin rohkaisten ja lohduttaen kantaisi meitä virassamme. Tarvitsisimme ”Paavalia”, joka kantaisi ”huolta kaikista seurakunnista”.

Tarvitsisimme jonkun myös ratkaisemaan sen ongelman, joka pian kaatuu päällemme, ellei asialle tehdä jotakin: vihkimään uusia paimenia virkaansa. Tietysti voisimme hätätilassa luopua ikaikaisesta periaatteesta, että papinvirkaan, joka ei ole vain yhden, tietyn seurakunnan paimenuutta, vaan hyväksytään myös naapuriseurakunnassa, vihkiä piispa, jolla on hoidossaan useampi seurakunta. Voisimme alkaa toimia omassa seurakunnassamme ikäänkuin olisimme ainoa seurakunta koko Kristuksen kirkossa.

Parempi vaihtoehto olisi kuitenkin esipaimen, jonka tehtäviin myös pappien vihkiminen kuuluu. Tosin meillä on jo piispa, pian eläkkeelle siirtyvä Arne Olsson Ruotsin Lähetysprovinssissa. Piispan olisi kuitenkin hyvä osata sitä kieltä, jota hänen vihkimänsä paimenet puhuvat ja olla lähellä näitä, jotta hän voisi jatkossakin seurata heidän elämäänsä ja työtään ja paimentaa heitä henkilökohtaisesti. Ja sama koskee kokonaisia seurakuntia.

Tarvitsisimme piispaa myös tehtävään, johon harva haluaisi, mutta johon jonkun on astuttava: kristillisellä todistuksella on aina nimi ja kasvot. Piispan tehtävänä ei ole piiloutua seurakunnan selän taakse eikä vedota erilaisten kirkolliskokousten mielipiteisiin ja äänestystuloksiin, vaan hänen on koko hiippakuntansa nimissä, mutta omalla nimellään ja äänellään uskallettava sanoa: ”Mutta näin sanoo Herra.” Tarvitsemme piispaa, joka antaa meille kaikille ulospäin näkyvät kasvot ja kuuluvan äänen.

Piispaa ei kuitenkaan ole ilman hiippakuntaa. Vasta, kun se on olemassa, voidaan lähteä etsimään sopivaa uskon tunnustajaa ja puolustajaa ynnä pappien ja seurakuntien kaitsijaa piispaksi, kutsua ja vihkiä hänet. Ensin tarvitaan se yliseurakunnallinen yhteisö, joka voi kutsua itselleen ja seurakunnilleen esipaimenen palveluksen työhön. Tähän lähetyshiippakunnan rakennustyöhön saamme rauhassa ja rukoillen yhdessä käydä. ■

SEIMEN ÄÄRELLÄ MINAREETIN VARJOSSA

≡ VILLE TYPPÖ, ISTANBUL 📷 SXC.HU

Moskeijan perjantairukouksesta poistuva mustapartainen mies askeltaa kivettyä katuja ylöspäin. Vaatteiden läpi tunkeutuvaa alkutalven kosteaa kylmyyttä helpottaa hieman pilviverhon raosta pilkistävä aurinko, joka valaisisi kulkijan tietä, jollei valonlähde sattuisi jäämään juuri minareetin väärrälle puolelle. Pitkää varjoa pitkin tallustava mies tuhahtaa itsekseen ja varjosta pois päästäkseen astuu kadun laitaan. Kolhiintunutta roskalaatikkoa väistäessään hänen silmänsä osuvat pikkupuodin näyteikkunaan. Ulkomaalainen kirjakaupan pitäjä on laittanut siihen seimiasekelman. Tallissa eläinten ympäröimänä istuvat Maria ja Joosef tyhjän seimen äärellä.

– Eikö noissa kristittyjen asetelmissa tuossa seimessä yleensä ole pieni lapsi?

Mies ei saata vastustaa uteliaisuuttaan, vaan astuu sisään puotiin selvittämään asiaa.

– Kyllä siinä ennen oli pieni Jeesus-lapsi, mutta viime vuonna joku varasti hänet. Nyt on vain tyhjä seimi. Emme ole löytäneet mistään uutta, sopivaa Jeesusta.

Moni muslimi, sattuessaan kristittyjä kohtaamaan, joutuu juuri tällaisen seimiasetelman äärelle. Yhtäällä hän näkee tyhjyyttään rapistuvia kirkkoja, joissa lahoavat niin seinät kuin seimetkin. Vuosikymmeniin ei ole vietetty säännöllistä jumalanpalvelusta ja ehtoollista. Haudan partaalla horjuva pappi muistaa edellisen kasteen tapahtuneen äitinsä isoveljen vielä eläessä. Kadun kansalainen ei edes ymmärrä kieltä, jolla Jumalan sanaa julistettaisiin, jos kuulijoita vielä olisi. Ainut vielä konkreettisesti havaittava kirkon tuntomerkki on hautausmaalla seisova risti.

Toisaalla hän kohtaa niitä, jotka ovat kyllä päätyneet seimen äärelle, mutta jotka eivät ole malttaneet viipyä

siinä. Sen sijaan, että kutsuisivat seimen äärelle ystävänäkkin, he ovat illoissaan poimineet Jeesuksen seimestä syliinsä ja vilpittömän innostuneina esittelevät löytöään kaikissa majataloissa. “Ei kapaloilla ole väliä, ei seimeä enää tarvita, minä löysin jo Jeesuksen!” Tämä sinänsä onniteltava ja valtava jouluriemu tyrehtyy liian usein siihen, ettei kukaan osaa enää etsiä Jeesusta oikeasta paikasta.

Jeesus tuli todellakin seimeen, syrjään ihmisten kansoitamista majataloista. Juuri tuon tallin ruokakaukalon äärelle kutsuttiin kedon paimenet ja kutsutaan moskeijasta poistujat. Ihmettelemään avutonta ja liikkumiskyvyttömäksi kapaloitua Ihmisen Poikaa. Siinä Hän on: Seimessä. Silmin nähtävissä, käsin kosketeltavissa, ymmärryksellä käsitettävissä. Kuitenkin ylhäisyytensä ja kunniansa kätkien. Meidän ja kaikkien kansojen vastaanotettavissa, olematta kuitenkaan kenenkään omilla ehdoillaan vietävissä. Siinä Hän on: Jumalan Sanassa, kastemaljassa, ehtoollispöydässä. Kaikin aistein havaittavissa, arkiseen alhaisuuteen verhoutuena, ollakseen jokaisen vastaanotettavissa.

Moskeijasta poistuva mustapartainen mies on koko ikänsä kuullut ja toistanut itsekin lausetta: “Jumala ei ole syntynyt eikä synnyttänyt.” Vaikka hän saisi nähdä muutakin kuin tyhjän seimen, veisi vuosia ennenkuin hän saattaisi hyväksyä edes ajatuksen Jumalan syntymästä ihmiseksi. Mutta kuinka suuri riemu koittaakaan sinä päivänä, kun hänet saatetaan kastemaljan äärelle. Taivaan enkeli julistaa silloin, ei vain kaikelle kansalle, vaan juuri hänelle: “Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra!”

Tämä ilosanoma kuuluu myös minareetin varjostamille teille. Jospa mustapartaisten miestenkin luokse lähetettäisiin enkelikuoro. ■

Heinola:

Sunnuntaina klo 15. Pääsinniemen rukoushuoneella, Jousantie. 6.1.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Annankatu 7.
24.12. klo 14 jouluhartaus. 25.12. klo 11 messu.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka suunnuntai klo 11. Tykistötie 13. Myös 25.12.

Imatra:

Sunnuntaisin klo 15. Teppanalan rukoushuoneella.
14.12.; 11.1.; 8.2.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 11. Tikkamäentie 8.
14.12.; 4.1.; 11.1.; 18.1.; 1.2.; 8.2.; 15.2.

Jyväskylä:

Sunnuntaisin klo 17. Ilmarisenkatu 18.
14.12.; 4.1.; 18.1.; 1.2.; 15.2.

Kajaani: Filippus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Väinämöisenkatu 13.
14.12.; 21.12.; 4.1.; 18.1.

Kerava:

Raamattuopetus sunnuntaisin klo 17. Lapilantie 19.
14.12.

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17. Teollisuuskatu 1.
14.12.; 28.12.; 4.1.; 18.1. 25.1.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Väinöläntie 21.
24.12. klo 14 jouluhartaus. 25.12. klo 9 messu.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Saastamoisenkatu 10.
25.12. klo 11

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10. Uudenmaankatu 14
21.12.; 4.1., 18.1., 1.2., 15.2.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Rouhialankatu 2.
14.12.; 24.12. klo 15. hartaus, 28.12.;
4.1.; 11.1.; 18.1.; 25.1.; 8.2.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10:30. Tuulimyllynkatu 18.
myös 25.12. klo 10.30.

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.
25.12. sanajumalanpalvelus klo 9.00

Seinäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11.
Kauppaneliö 13 as. 3. Myös 25.12. messu.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 16.
Metodistikirkossa, Lapintie 4.
25.12. (28.12. ei ole) 4.1.2009 klo 11
Adventtikirkon tiloissa (Ilomäentie 5)

JOULUKERÄYS KOINONIAN HYVÄKSI!

Varainkeruu toimintakeskuksen hyväksi on edennyt hienosti. Tällä hetkellä on lahjoitettu jo yli 80 000 €. Verkossa olevien sivujen <http://www.luthersaatio.com/ostanelio.php> kautta voi seurata keräyksen etenemistä ja ”ostaa” itselleen haluamansa neliön tai neliöitä.

Kotisivujemme kautta voi seurata keräyksen etenemistä: käyttäjätunnus: toiminta, salasana: keskus

Neliöitä voit myös ”ostaa” maksamalla keräystilillemme: Nordea 102330-235452.

Keräyslupa OKU 1804 A

Kohde	Hinta (€)	Viite
Alttaritila	2500	3010
Kappelitilat	1000	3120
Opetustilat	750	3230
Kahvitilat	500	3340
Toimistotilat	250	3450
Varastotilat	100	3560
Kalustolahjoitukset	1<	3670

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola

Toimitusavustajat: Petri Hiltunen, Sakari Korpinen,

Janne Koskela (etunimi.sukunimi@luthersaatio.com)

Toimitus: 041-5077283

Taitto: Forceimage Ay. (www.forceimage.com)

Paino: Myllypaino Oy

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

Pyhäkoulu ja musiikkia

✍️ KALLE VÄÄTÄINEN

Kuopion Pietari-yhteisössä on joka sunnuntai pyhäkoulu saarnan aikana. Alussa pyhäkoulun pitäminen oli vain yhden tai kahden korvaamattoman vastuunkantajan harteilla. Pitkäjänteisen työn tuloksena pyhäkouluopettajia voi laskea nyt jo kahden käden sormilla.

Hanna Penttinen on yksi vakituisista pyhäkoulunopettajista Pietari-yhteisössä. Hanna on kotoisin Karstulasta ja on kovasti kuopiolaistunut opiskeltuaan Kuopiossa Sibelius-akatemiassa kirkkomusiikkia. Parhaillaan Hanna opiskelee myös pianonsoiton opettajaksi. Hän on tutustunut Luther-säätiön messuihin jo reilu kahdeksan vuotta sitten Ruoholahdessa tehdessään nuorisotyön opintoja Helsingissä. Hanna on evankelisesta kodista ja evankelinen toiminta on ollut osa elämää kaiken aikaa.

kirkkauteen. Tämä on niin suuri toivon, ilon ja rauhan lähde, että toivon jokaisen kuulevan tällaisesta Herrasta mahdollisimman varhain. Jeesus todella on lasten ystävä, Hän ymmärtää lapsen elämän, ajatukset ja todellisuuden.

Lasten seurassa erinomaisesti viihtyvän Hannan mielestä jokaisella aikuisella olisi oppimista lasten elämänasenteesta. Pyhäkoulun pitäminen opettaa jatkuvasti myös opettajaa.

– Lasten konkreettisuus on puhuttelevaa. Heidän kanssaan en voi spekuloida minkäänlaisissa sfääreissä. Tämä pakottaa etsimään Jeesuksen opetuksen, vertausten ja uskon ydintä. Lasten seurassa Jumala pitää siis minua itseäni kiinni uskon ydinasioissa, Hanna painottaa.

MIKSI

KANTTORI PITÄÄ PYHÄKOULUA?

Hannan mielestä jokainen ihminen tarvitsee lapsesta alkaen muuttumattoman ja kestävästi kiinnostuksen elämänsä. Tapahtuipa mitä tahansa tai muuttuipa maailma millaiseksi tahansa, niin jokainen ihminen on luotu elämään yhteydessä Luojaansa. Muuten elämässä on tyhjä paikka.

– Jeesus Kristus on ainoa, joka voi tällaisen paikan elämässä täyttää. Vielä tärkeämpää on kuitenkin se, että Jeesuksen omana saan olla varma siitä, että kerran kuoleman hetkellä en ole yksin vaan Vapahtajani kanssa, jonka haavoissa saan tulla kannetuksi perille taivaan

MUSIIKKIA PYHÄKOULUSSA

Suuri lahja pyhäkoululle on se, että kanttori on innostunut musiikista. Tästä tulee vääjäämättä mieleen perinteinen lukkarintyö - kasteopetus ja musiikki! Virsien ja laulujen kautta Hanna tahtoo välittää luterilaista yhdes- sä laulamisen perinnettä lapsille.

Lasten kanssa yhdessä laulaminen saa aikaan hyvää mieltä. Muusikkona toivon muutenkin että laulaminen ja musiikki kuuluisivat lasten elämään mahdollisimman monipuolisesti. Musiikki on Jumalan ihmeellisen runsas lahja, jota saa iloisin mielin käyttä. ■